

[Elgaard.]

enkelte og fordelene uddeles ligeligt. De britiske øer bar i årene efter Frankrigs fald den altovervejende del af de omkostninger, der var prisen for vor befrielse. Det er ikke anstændigt at tro, at noget sådant vil kunne gentage sig. Jeg er derfor ikke tilbøjelig til at mene, at der i den kommende tid, medmindre en international afspænding finder sted, vil komme til at blive stillet endnu større krav til den danske befolkning end hidtil for at betrygge vort lands fremtid. Jeg går ud fra, at den danske befolknings store flertal stillfærdigt og besindigt går ind under forpligtelsen.

Også på det politiske område må vi nødvendigvis indstille os på at bære vor del af de fælles byrder. Det er en logisk og nødvendig konsekvens af den fastlagte politik, at intet europæisk problem i dag kan ses isoleret, men må opfattes som en fælles interesse.

I dette fællesskab tager nu også det nye Tyskland efterhånden sin plads. For os vil dette sige, at det sydslesvigske spørgsmål er indtrådt i en ny fase. Vore mål i denne nationale sag må imidlertid stadig være de samme. Der er intet reelt hensyn, der skulle bevirke nogen ændret stillingtagen. I dette arbejde må vi have ret til at regne med den støtte, den almeneuropæiske forståelse for sådanne nationale problemer kan yde. Der er gjort fremskridt ad denne vej, og jeg er overbevist om, at regeringen ikke vil tabe de muligheder af syne, som de ændrede forhold frembyder.

Jeg håber, at den vesttyske stats politik er indstillet på opretholdelse af de bestående folkelige og kulturelle mindretalstilhørigheder i Sydslesvig. Vi for venstres vedkommende må lægge vægt på, at vore landsmænd i Sydslesvig ikke skal fraskrive sig retten til engang at få adgang til at rejse krav om selvbestemmelsesret for deres vedkommende. Jeg håber, at det danske mindretal må få lige så gode kår at arbejde under, som det tyske mindretal har det i Nord-slesvig. Man kan ikke definere, hvad der er ægte mindretal, og hvem skulle kunne bestemme noget sådant? Derfor må det indenfor disse befolkningsgrupper være det enkelte menneskes frivillige stillingtagen, der er afgørende, også med hensyn til fremtidens udvikling indenfor deres land-område. Foreløbig håber vi, at regeringen i Bonn vil søge at få Kieloverenskomsten overholdt, og det er mit indtryk af den højtærede udenrigsministers tale forleden, at dette også er Bonnregeringens program.

Vi må endvidere regne med, at der også

tages hensyn til den danske befolknings kulturelle arbejde. Vi er jo heroppe vidende om, at når den dansksindede befolkning f. eks. søger arealer til byggegrunde til skolebygninger, har der ved mange lejligheder været vanskeligheder. Det må være muligt at komme frem i samarbejdets ånd, også for den danske befolkningsgruppes vedkommende.

På den anden side er vi, som udenrigsministeren forleden udtalte, interesseret i et godt forhold til det nye Tyskland, og vi håber, at dette ønske er gensidigt. Men de to landes kulturer støder nu engang op til hinanden, og deraf og af fortidens begivenheder opstår uvægerligt en vis kulturel kapsestrid, som ikke lader sig bortforklare, og hvis Vesttyskland fremtidig ønsker at blive betragtet som en demokratisk stat, hvad det jo tyder på i øjeblikket, kommer det vel heller ikke udenom at lade befolkningen i Sydslesvig selv afgøre, om den føler sig som dansk eller som tysk, og derfor ej heller i det lange løb udenom at lade denne befolkning selv bestemme sit tilhørsforhold. Jeg har da også det bestemte indtryk, tildels af udtalelser af ledende personligheder fra tysk side i Sydslesvig, at man f. eks. i Flensborg by, der nu har et tysk flertal, ønsker at leve sammen med politiske modstandere i fred og fordragelighed. Lad os håbe, at denne kloge indstilling overfor fremtidens samarbejde må gøre sig gældende og slå igennem på alle de områder, hvor den sydslesvigske befolkning står overfor nutidens og fremtidens opgaver.

Den helhedspolitik, som jeg her har fundet anledning til at resumere, må være venstres svar på den kommunistiske mistænkeliggørelse af vort lands regering, en mistænkeliggørelse, som jeg iøvrigt ikke skal spilde mange ord på. For den kommunistiske verdensides virkeliggørelse er en splittet og svag verden udenfor Sovjetunionen et naturligt mål. I en sådan verden ville kommunismens interesser trives og vokse. Der er ikke i den kommunistiske agitation, som den udfolder sig her i salen og udenfor, antydning af nogen som helst interesse for landets velfærd. Den politik, som er tilvejebragt med støtte af det altovervejende flertal her på rigsdagen og i befolkningen, er denne generations bidrag til at sikre et frit Danmark for vore efterkommere.

Kristen Amby: Det konservative folkeparti vil uden nogen reservation stemme for forslaget om Danmarks tilslutning til udnævnelser under Den nordatlantiske Traktats organisation af en øverstkommande-